

Arrest

nr. 99 617 van 22 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2012 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN BRALAND, die *loco* advocaat B. TIEBOUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoeker op 18 januari 2012 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als werknemer indient. Hij verkrijgt de E-kaart op 3 augustus 2012. Op 18 september 2012 wordt de eerste verzoeker uitgenodigd om bewijzen voor te leggen van zijn economische activiteiten of bestaansmiddelen. Op 5 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 8 december 2012 ter kennis gebracht wordt.

De tweede verzoekster dient op 13 januari 2012 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als echtgenote in. Ze verkrijgt de E-kaart op 3 augustus 2012. Op 18 september 2012 wordt de tweede verzoekster uitgenodigd om bewijzen voor te leggen van een economische activiteit of eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42ter, §1, 3^e lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 5 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 8 december 2012 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“Betrokkene diende op 18/01/2012 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende op basis van interim tewerkstelling. Hij verkreeg een E-kaart op 03/08/2012. Betrokkene werd op 18/09/2012 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mede te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene tekende ons schrijven op 02/10/2012 waarna hij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Betrokkene legt vervolgens als staving van zijn huidige activiteiten een inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB sinds 12/06/2012, een bewijs van eerdere in- en uitschrijvingen bij de VDAB, een overeenkomst voor opleiding (prodata), een attest van beëindiging van een beroepsopleiding (24/09/12-02/10/12) en een attest ABW dd.02/10/2012 met overzicht van de ontvangen werkloosheidsuitkeringen in de periode mei-september 2012 voor.

Uit ons administratief dossier blijkt dat betrokkene officieel tewerkgesteld was tot 30/05/2012. Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Er blijkt ook niet uit het dossier dat betrokkene een reële kans op tewerkstelling naar de toekomst toe heeft. Hij is blijkbaar ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende en heeft een opleiding gevolgd, maar verder blijkt nergens dat hij zicht heeft op een tewerkstelling. Zich enkel aanbieden ter inschrijving als werkzoekende en het volgen van een korte opleiding biedt geen garantie op het vinden van een job als er geen bijkomende elementen naar voren worden gebracht. Indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Er blijkt nergens dat betrokkene een andere economische activiteit uitgebouwd heeft of over voldoende bestaansmiddelen beschikt waardoor hij het verblijfsrecht zou kunnen behouden.

De werkloosheidsuitkering die betrokkene geniet kan niet als bron van inkomsten beschouwd worden om een inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te behouden, gezien deze inkomsten een vangnet vormen en de periode moeten dekken waarin hij werkzoekende is. Artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 stelt dat iemand die onvrijwillig werkloos is geworden het statuut werknemer nog 6 maanden kan behouden. Nadien is het recht op verblijf intrekbaar op grond van artikel 42bis § 1 van de wet van 15/12/1980. Zoals reeds aangehaald blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene reeds langer dan 6 maanden werkloos is. Bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit in België of het bewijs dat betrokkene als economische niet-actieve voldoende in zijn bestaansmiddelen kan voorzien, dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15/12/1980.”

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“Betrokkene diende op 13/01/2012 een aanvraag in als echtgenote van E.K., A. (...). Zo bekwam zij de E-kaart op 03/08/2012.

Gezien het verblijfsrecht van de echtgenoot (E.K., A. met rijksregisternummer (...)) wordt beëindigd en hij het Rijk dient te verlaten, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Mevrouw A., Z. kan het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat zij een economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit. Zij legde niets voor naar aanleiding van de opvolgingsbrief verstuurd op 18/09/2012. Zij toont niet

aan dat zij zelf voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 18/09/2012 (betekend op 02/10/2012) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.

Bijgevolg wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene dmv een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten.

In belang van de minderjarige kinderen E.K., A. (...) en E.K., A. (...) en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de ouders, dient ook het verblijf van de kinderen zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter §1,1° van de wet van 15.12.1980."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij stelt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een van rechtswege schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft. De verzoekende partij heeft derhalve geen belang bij het indienen van een vordering tot schorsing. De exceptie van onontvankelijkheid voor wat betreft de vordering tot schorsing is gegrond.

2.2. Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of derde en vierde verzoekers over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikken bij het indienen van het beroep. Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. *In casu* gaat het om een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft *in casu* rechten die aan hun persoon verbonden zijn. De derde en vierde verzoekers beschikken echter gezien hun leeftijd, zij zijn met name 8 jaar en 11 jaar oud, niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen. De derde en vierde verzoekers dienden dan ook vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste verzoeker en/of tweede verzoekster optreedt in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg vastgesteld te worden dat het beroep van derde en vierde verzoekers onontvankelijk is. (cfr. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037)

Het beroep met als rol nr. 116.272 wordt derhalve enkel onderzocht voor zover het werd ingediend door eerste en tweede verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

Wat betreft de eerste bestreden beslissing

3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Dit middel als volgt uiteengezet:

"2.1. Aangaande eerste verzoeker

Eerste verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de eerste bestreden beslissing (Stuk 4):

2.1.3. Derde middel

Schending van artikel 40, §4, 2° Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel;

Doordat de bestreden beslissing vermeldt dat geen enkel bewijs wordt aangevoerd waaruit blijkt dat eerste verzoeker als economisch niet-actieve voldoende in zijn bestaansmiddelen kan voorzien. Verweerder stelt bovendien dat de werkloosheidsuitkering die eerste verzoeker ontvangt niet als bron van inkomsten beschouwd kan worden om een inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te behouden, gezien deze inkomsten een vangnet vormen en de periode moeten dekken waarin hij werkzoekende is.

Terwijl artikel 40, §4, 2° Vreemdelingenwet bepaalt dat iedere burger van de Unie het recht heeft gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde vervult en hij hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten last komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

En terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel bepaalt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en de beslissing moet steunen op een correcte feitenvinding; dat verweerder als zorgvuldig handelende overheid zich moet buigen over alle elementen van het dossier; dat de overheid zijn beslissing slechts neemt na een behoorlijke afweging van alle terzake dienende gegevens en belangen;

En terwijl op grond van het materieel motiveringsbeginsel elke administratieve rechtshandeling moet steunen op juiste feitelijke en rechtens aanvaardbare motieven, die in redelijkheid de bestreden beslissing kunnen schragen;

En terwijl het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat de overheid bij het nemen van een beslissing, redelijk oordeelt; dat het redelijkheidsbeginsel een kennelijke wanverhouding tussen de bestreden beslissing en de feiten waarop zij is gebaseerd, sanctioneert.

Toelichting bij het derde middel

Eerste verzoeker is echter de mening toegedaan dat de werkloosheidsuitkering wel in aanmerking dient genomen te worden als bron van inkomsten. Het gaat immers om een tijdelijke bijstand aan eerste verzoeker, hetgeen door verweerder in de bestreden beslissing wordt bevestigd. Aldus beschikt eerste verzoeker wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen.

Eerste verzoeker is bovendien van oordeel dat hij geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel in België daar hij een reële kans maakt op tewerkstelling binnen afzienbare tijd, zoals hierboven uitvoerig werd beargumenteerd. Bijgevolg geldt dat indien eerste verzoeker zou beschouwd worden als economisch niet-actieve Unieburger, er geen einde kan gesteld worden aan zijn verblijfsrecht, aangezien dit enkel mogelijk is wanneer hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel in België, hetgeen in casu niet het geval is.

3.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op dit middel:

“In een derde middel beroepen verzoekers zich op een schending van:

- Artikel 40, §4, 2° Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht ;

Ter ondersteuning houdt verzoeker voor dat hij wel degelijk dient te worden beschouwd als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, nu hij een werkloosheidsuitkering geniet.

Waar verzoeker meent dat de gemachtigde ten onrechte zou hebben nagelaten te motiveren waarom verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, kan hij geenszins worden gevolgd.

Ter zake laat de verwerende partij gelden dat verzoeker geenszins betwist dat hij niet langer als werknemer is tewerkgesteld, hij op heden werkzoekende en een werkloosheidsuitkering geniet.

Gelet op het voorgaande is het dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te besluiten dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. In de mate dat een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, herinnert de Raad eraan dat bij de beoordeling van de materiële motivering het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Het wordt niet betwist dat de eerste verzoeker werd toegelaten tot verblijf op grond van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, met name als werknemer. Artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4.

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)”

Aan dit verblijfsrecht kan echter een einde gesteld worden op basis van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, dat stelt:

“§ 1.

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2.

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Artikel 42ter, §1, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt daarnaast het volgende:

“§ 1.

Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;”

3.5. De eerste verzoeker werd op 18 september 2012 uitgenodigd om bewijzen voor te leggen van zijn economische activiteiten of bestaansmiddelen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat daarbij onder meer volgende documenten op 26 oktober 2012 werden voorgelegd: “een attest ABW dd.02/10/2012 met

overzicht van de ontvangen werkloosheidsuitkeringen in de periode mei-september 2012", wat steun vindt in het administratief dossier.

3.6. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd: *"De werkloosheidsuitkering die betrokkene geniet kan niet als bron van inkomsten beschouwd worden om een inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te behouden, gezien deze inkomsten een vangnet vormen en de periode moeten dekken waarin hij werkzoekende is."*

3.7. Krachtens artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet wordt een verblijfsrecht toegekend aan de EU burger die over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 7§ 1b) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35) (zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1).

Conform artikel 8, § 4 van richtlijn 2004/38/EG wordt in artikel 40, § 4, tweede alinea van de vreemdelingenwet verder bepaald dat de bedoelde bestaansmiddelen *"moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."*

3.8. Het komt de Raad voor dat waar t.a.v. in het voorgelegde attest inzake werkloosheidsuitkeringen enkel wordt gemotiveerd dat *"deze inkomsten een vangnet vormen en de periode moeten dekken waarin hij werkzoekende is"* en vervolgens meteen wordt besloten dat er een gebrek aan bewijs is dat betrokkene als economische niet-actieve voldoende in zijn bestaansmiddelen kan voorzien, de bestreden beslissing inhoudelijk onafdoende gemotiveerd wordt. Uit deze motivering kan niet worden afgeleid waarom het aangebrachte attest van werkloosheidsuitkeringen niet wordt aanvaard als bewijs van voldoende bestaansmiddelen zodat de motivering omtrent de voorgelegde werkloosheidsuitkering thans niet draagkrachtig voorkomt. Uit de bestreden beslissing noch het administratief dossier kan worden opgemaakt of de gemachtigde is nagegaan of de aangebrachte werkloosheidsuitkeringen minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, of er rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. Ten dezen merkt de Raad op de uitkeringen in juli, augustus en september 2012 respectievelijk bedroeg 1.375,92, 1.428,84 en 1.323 euro bedroegen.

3.9. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota enkel betoogt het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te besluiten dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

De Raad merkt op dat deze motivering nergens in de bestreden beslissing is terug te vinden.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie in haar rechtspraak heeft bevestigd dat het beroep doen op een werkloosheidsuitkering geen beroep is op het sociale bijstandstelsel van een EU gastland. (HvJ 4 juni 2009, gevoegde zaken C-22/08 en C-23/08, *Vatsouras en Koupatantze*, ro. 45: *"Uitkeringen van financiële aard, die ongeacht de kwalificatie ervan in de nationale wetgeving bestemd zijn de toegang tot de arbeidsmarkt te vergemakkelijken, kunnen niet als een "recht op sociale bijstand" in de zin van artikel 24, lid 2 van richtlijn 2004/38 worden beschouwd."* Het desbetreffende artikel 24 van richtlijn 2004/38 handelt over het recht op gelijke behandeling. Het argument van verwerende partij faalt derhalve in rechte.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het begrip *"sociale bijstand"* volgens het Hof van Justitie (zie HvJ 4 maart 2010, C-578/08, *Chakroun*, ro. 45-46 en HvJ 11 december 2007, C-291/05, *Eind*, ro. 29) moet worden begrepen als een autonoom begrip van het Unierecht dat verwijst naar sociale bijstand van overheidswege die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten, wat in België correspondeert met:

- 1) de aanvullende bijstandsstelsels, die een minimaal niveau van bestaanszekerheid dienen te waarborgen en uitsluitend via de algemene overheidsmiddelen worden gefinancierd, zijnde: het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, en de tegemoetkomingen aan gehandicapten
- 2) de financiële maatschappelijke dienstverlening.

De klassieke sociale verzekeringen die deel uitmaken van het sociaal zekerheidsstelsel, d.i. de professionele risicoverzekeringen (arbeidsongevallenverzekering), de sector van de pensioenen (ouderdoms- en overlevingspensioenen), de werkloosheidssector, het stelsel van de gezinsbijslagen, ziekte- en invaliditeitsuitkeringen, die gelden als inkomensvervangende uitkeringen en gestoeld zijn op het solidariteitsprincipe door middel van sociale bijdragen op arbeidsinkomsten (door werkgever en werknemer) moeten in principe mee in overweging genomen worden bij het bepalen van de voldoende bestaansmiddelen.

(zie nota Studiebureau, Dienst Vreemdelingenzaken, gevoegd bij het Verslag van 19 mei 2011 namens de Commissie voor de Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt, uitgebracht door de dames Leen Dierick en Catherine Fonck, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, doc. Nr. 53-0443/018, p. 223-225. Zie ook verwijzing naar S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Antwerpen, Maklu, 2007, 293-295.)

3.10. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet. De beëindiging van het verblijfsrecht van een burger van de Unie, gelet op artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet, is slechts mogelijk nadat werd vastgesteld dat de betrokken vreemdeling niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden of wanneer hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. Aangezien nu blijkt dat de verwerende partij onafdoende zorgvuldig heeft nagegaan en gemotiveerd omtrent het aangebrachte attest inzake werkloosheidsuitkeringen maar niettemin heeft besloten een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker in het kader van artikel 42bis van de vreemdelingenwet, leidt deze vaststelling tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing

3.14. Aangezien de tweede bestreden beslissing verwijst naar de eerste bestreden beslissing wordt zij eveneens vernietigd

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen en middelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden van de bestreden beslissingen, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 5 december 2012 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. MAES